

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 9 czerwca 1976 r.

Nr 24

TREŚĆ:
Poz.:

ZARZĄDZENIA:

106 — Ministrów Finansów i Sprawiedliwości z dnia 31 maja 1976 r. w sprawie poboru przez notariuszy podatku od spadków i darowizn	269
107 — Ministra Finansów z dnia 13 maja 1976 r. w sprawie sposobu pobierania, uiszczania i zwrotu opłaty skarbowej oraz sposobu prowadzenia rejestrów tej opłaty	270
108 — Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 24 maja 1976 r. w sprawie uznania za rezerwy przyrody	275

106

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW FINANSÓW I SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 31 maja 1976 r.

w sprawie poboru przez notariuszy podatku od spadków i darowizn.

Na podstawie art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o podatku od spadków i darowizn (Dz. U. Nr 45, poz. 228) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Notariusze pobierają podatek od spadków i darowizn od sporządzonych przez nich aktów darowizny oraz od dokumentów stwierdzających darowiznę, przedstawionych im w celu dokonania czynności urzędowej, i wpłacają go na rachunek budżetu rady narodowej stopnia podstawowego, na której obszarze działania ma siedzibę państwowe biuro notarialne.

2. Notariusz określa w treści sporządzonych aktów bądź poświadczeń i na odpisach wydawanych stronom oraz w rejestrach podstawę i sposób obliczenia podatku, a mianowicie przedmiot darowizny, jej wartość, grupę podatkową wynikającą z osobistego stosunku łączącego obdarowanego z darczyńcą, kwotę podatku uiszczanego bądź podstawę prawną niepobrania podatku.

3. Jeżeli przedmiotem darowizny jest nieruchomości, w akcie określa się obszar i położenie gruntów oraz wielkość i przeznaczenie budynków.

4. Jeżeli przedmiotem darowizny jest prawo majątkowe polegające na obowiązku świadczenia na rzecz nabywcy, a wartość tego świadczenia nie może być przy sporządzaniu aktu lub poświadczeniu dokumentu ustalona, notariusz nie oblicza i nie pobiera podatku, obowiązany jest natomiast przesłać właściwemu terenowemu organowi administracji państwowej stopnia podstawowego, zwanemu dalej „organem”, odpis sporządzonego lub poświadczanego dokumentu w terminie dwóch tygodni od dnia dokonania czynności.

§ 2. 1. Notariusz sporządzający akt darowizny jest obowiązany:

- 1) pouczyć strony o skutkach przewidzianych w ustawie karnej skarbowej w razie zatajenia lub podania niezgodnie z rzeczywistością danych mogących mieć wpływ na ustalenie podatku i jego wysokość,

- 2) pouczyć strony o przysługującym organowi prawie podwyższenia wartości nabytych rzeczy i praw majątkowych, jeżeli wartość podana przez strony nie odpowiada wartości rynkowej.

2. O pouczeniu stron oraz udzielonych wyjaśnieniach należy uczynić odpowiednią wzmiankę w sporządzonym akcie.

§ 3. 1. Notariusz może sporządzić akt lub dokonać czynności urzędowej bez pobrania podatku:

- 1) po przedstawieniu zaświadczenia stwierdzającego uiszczenie należnego podatku,
- 2) za uprzednią zgodą organu na sporządzenie aktu lub dokonanie czynności urzędowej bez obowiązku pobrania jakiegokolwiek kwoty z tytułu podatku z powodu odroczenia terminu płatności; w tym wypadku jest jednak obowiązany przesłać uwierzytelniony odpis aktu lub pisma w terminie dwutygodniowym organowi, który wydał zezwolenie wyrażające zgodę.

2. Jeżeli organ wyraził zgodę na pobranie tylko części należnego podatku przy sporządzeniu aktu lub dokonywaniu czynności urzędowej, notariusz uzależni sporządzenie aktu lub dokonanie czynności urzędowej od uiszczenia odpowiedniej części podatku.

3. Stwierdzenie o uiszczeniu podatku notariusz zamieszcza w treści aktu notarialnego, a w razie przedstawienia mu pisma w celu dokonania czynności urzędowej — w treści świadectwa o dokonaniu czynności urzędowej. Jeżeli notariusz nie pobiera podatku, obowiązany jest podać podstawę prawną zwolnienia od podatku bądź też powołać pismo organu wyrażające zgodę na jego niepobranie.

§ 4. 1. Notariusz jest obowiązany prowadzić rejestr podatku od spadków i darowizn na każdy rok. Rejestr powinien zawierać: liczbę porządkową, datę darowizny, imiona, nazwiska i adresy stron umowy, określenie przedmiotu darowizny, zadeklarowaną wartość, grupę podatkową, kwotę pobranego podatku i uwagi.

2. Rejestr podatku może być zastąpiony przez repertorium przewidziane przepisami o prowadzeniu ksiąg i przechowywaniu akt notarialnych.

3. W rejestrze należy wykazywać również akty i czynności, od których nie pobrano podatku.

§ 5. 1. Notariusz jest obowiązany:

- 1) podsumować w rejestrze kwoty pobranego podatku w okresach dokonywania wpłat,
- 2) wypełniać i przysyłać deklarację o wysokości pobranego w danym okresie podatku oraz o wysokości podatku przekazywanego na rachunek budżetu rady narodowej określonej w § 1 ust. 1,
- 3) dokonywać wpłat pobranego podatku do dnia 16 każdego miesiąca, jeżeli chodzi o kwoty pobrane od dnia 1 do 15 tego miesiąca, oraz ostatniego dnia miesiąca, jeżeli chodzi o kwoty podatku pobrane od dnia 16 do końca miesiąca; jeżeli jednak suma pobranego podatku przekroczy kwotę 10.000 zł, wpłata powinna być dokonana najpóźniej w dniu następnym,

4) odnotować w rejestrze w rubryce „uwagi” kwotę wpłaconego podatku, datę wpłaty i okres, którego wpłata dotyczy,

5) przysyłać odpis rejestru podatku od spadków i darowizn za każdy ubiegły miesiąc organowi właściwemu dla siedziby płatnika w terminie do dnia 7 następnego miesiąca.

2. Rejestry podatku od spadków i darowizn oraz dowody wpłaty należy przechowywać przez okres 5 lat, licząc od końca roku, w którym rejestr założono.

§ 6. Przepisy zarządzenia dotyczące rejestru podatku od spadków i darowizn stosuje się odpowiednio do repertorium zastępującego rejestr.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: H. Kisiel

Minister Sprawiedliwości: J. Bafia

107

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 13 maja 1976 r.

w sprawie sposobu pobierania, uiszczania i zwrotu opłaty skarbowej oraz sposobu prowadzenia rejestrów tej opłaty.

Na podstawie art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 45, poz. 226) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Opłata skarbową od podań, załączników do podań, od czynności urzędowych oraz za świadectwa i zezwolenia.

§ 1. 1. Opłatę skarbową w postępowaniu w indywidualnych sprawach z zakresu administracji państwowej od podań, załączników do podań, czynności urzędowych oraz za świadectwa i zezwolenia, o których mowa w art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 45, poz. 226), zwanej dalej „ustawą”, pobiera się znaczkami opłaty skarbowej, jeżeli należna kwota opłaty nie przekracza 500 zł.

2. Jeżeli należna kwota opłaty skarbowej przekracza 500 zł, osoba zobowiązana do jej uiszczenia wpłaca ją gotówką na rachunek budżetu właściwej miejscowo rady narodowej, a dowód wpłaty dołącza się do akt sprawy.

§ 2. 1. Znaczki opłaty skarbowej od podania lub protokołu zastępującego podanie i dołączonych załączników nakleja się na podaniu lub protokole. Wartość naklejonych znaczków opłaty skarbowej powinna być równa kwocie należnej opłaty skarbowej od podania i załączników do niego. Jeżeli załączniki składane są w terminie późniejszym niż podanie, znaczki opłaty skarbowej należnej od załączników nakleja się na załącznikach.

2. Znaczki na podaniu (protokole) i załącznikach kasuje wstępnie osoba, która je przyjęła, pieczęcią instytucji, kasownikiem albo ręcznie atramentem lub długopisem, tak by część odcisku pieczęci, kasownika lub kreski skasowania znajdowała się również na dokumencie poza znaczkami.

3. Osoba załatwiająca podanie sprawdza, czy uiszczono opłatę we właściwej wysokości, i dokonuje powtórnego

skasowania znaczków opłaty skarbowej na podaniu wpisując na znaczkach atramentem lub długopisem datę załatwienia sprawy oraz umieszczając swój podpis w ten sposób, aby część daty i podpisu przechodziła na znaczek sąsiedni lub na dokument, na którym znaczek naklejo.

§ 3. 1. Organy administracji państwowej, jednostki organizacyjne określone w art. 1 ust. 3 ustawy oraz tłumacze przysięgli są obowiązani uzależnić rozpatrzenie podania, dokonanie czynności urzędowej, a także wydanie świadectwa lub zezwolenia podlegających opłacie skarbowej, od uiszczenia należnej opłaty.

2. Jeżeli wniesiono podanie bez uiszczenia należnej opłaty skarbowej, należy wezwać osobę zobowiązaną do jej uiszczenia, aby w terminie do czternastu dni uiszczyła należną opłatę, z zaznaczeniem, że w razie niewykonania tego obowiązku podanie nie zostanie rozpatrzone lub czynność podlegająca opłacie zostanie zaniechana. O wysłaniu wezwania należy uczynić odpowiednią adnotację na podaniu. Jeżeli po upływie wyznaczonego terminu zobowiązany nie uiszcza opłaty skarbowej, podanie z adnotacją o nieuiszczeniu opłaty podlega zwrotowi. W razie gdy zobowiązany złoży w wyznaczonym terminie znaczki opłaty skarbowej odpowiedniej wartości, nakleja się je na podaniu i kasuje w sposób określony w § 2. W razie gdy zobowiązany naklei znaczki na otrzymanym wezwaniu i doręczy je organowi, który wysłał wezwanie, znaczki kasuje się na wezwaniu i dołącza się je do podania, na którym należy odnotować wpłaconą kwotę i datę jej uiszczenia.

3. Załatwienie podania pomimo nieuiszczenia opłaty skarbowej może nastąpić tylko w wypadkach, gdy:

- 1) za niezwłocznym załatwieniem przemawiają względy społeczne lub ważny interes strony,
- 2) wniesienie podania stanowi czynność, dla której jest ustanowiony termin,
- 3) podanie wniosła osoba zamieszkała za granicą bez pośrednictwa polskiego urzędu konsularnego.